

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ.

Θάλασσα σιγαλή και δροσερή, μὲ τὸ γαλανὸν και ἡσυχὸν κύματον, ποὺ φέρνεις ὀλημερίς κι' ὀλονυχτίς ἀπὸ τοὺς κόλπους σου τ' ἀγέρι και τὴ δροσιὰ, παντοτινὸν και φωτεινὸν ἀστέρι τ' οὐρανοῦ, ποὺ δίνεις ζωὴν και χάρην σ' ὅλη τὴ φύση, ἥλιες λαμπρές και θερμές τῷρας στὴ δύναμιν σας και στὶς χάρες σας, στὰ νάζικ και στὰ καλάς σας ψάλλω μὲ χαρούμενη και γελαστὴ καρδιά τὸ καλοκαιρινὸν τραγοῦδι, τὸ θερινὸν ἐλαφρὸν τραγοῦδι σας, ποὺ θὰ κουσθῇ ἀπὸ τοὺς ἀπέραντους και πλούσιους κάμπους, ἐκεῖ ποὺ λυγερή και ἀπλοϊκή χωριατοπούλα θεριζεῖ και μαζεύει τὰ στάχυα και τὸ σανό, ώς τὰ θερινὰ και ζερά ἀκρογιάλια, ἐκεῖ π' ἀράζουν οἱ ψαράδικες βερκούλες και μὲ τὴ δροσιὰ τῆς νύχτας και τὸ φλοιόσθισμα ἀπὸ τὸ κύμα κοιμούνται και νανούριζωνται στὰ μαλακὰ φύκια και και στὸν ἄμμο οἱ ναυτες και τὰ παιδιά κι' ἀκόμη ώς τὰ μέσα και τὰ βάθη τῆς θάλασσας, ἐκεῖ ποὺ τὰ δίγυτα κ' οἱ τράτες ὀλημερίς χτυπιῶνται μὲ τὴ θάλασσα γιὰ νὰ πιάσουν τὰ γλυκὰ και παχουλὰ ψάρια, ποὺ σαίνονται και χάνονται στὰ βάθη και τὸν ἄρρεν.

Γλυκό και ποθητὸν καλοκαίρι, ποὺ ἔχει και τὴ ζέστα και τὴ δροσιὰ, ὁ κάμπος σου ὅλος εἶναι γεμάτος ἀπὸ κάθε λογῆς φυτό κι' ὄπωρικό, ἀπὸ κάθε χρούμενο κι' ἀλιώ τραγοῦδι, ποὺ ψάλλουν τὰ πουλιά εὐτυχίσμενα και χρούμενα στὰ δένδρα σου μὲ τὰ παιδιά και τὰ ταίρια τους, πετώντας ἀπὸ κλιδί σὲ κλιδί μ' ἐλαφρὸν ἐλαφρὰ πτερουμγίσματα, σὰν τέξ γρωματιστές τές παιγνιδιάρικες πεταλοῦδες στὰ μυρωδάτα ἄνθη σου, ποὺ εύωδικασμένα και ἀπειρόγρωμα λάχυπουν και μοσκοβιλούν στοὺς δροσεροὺς κάπους σου. Τὸ ἀπόδινο καυμάτιο στὶς ισοιωμένες πηγὲς και στὰ δροσερὰ τὰ πλούσια περιβόλια ἀπὸ τὰ μετάνυχτα ώς τὴ γρασιγή μὲ τὰ μελωδικὰ λαλήματά του μαγεύει ὅλη τὴ φύση και ναρκώνει κάθε φθινότο βασάνισμα τοῦ νοῦ και τὴς καρδιᾶς. Ροδοκόκκινες και παχουλές χωριατοπούλες μὲ μάτια ἐκφραστικὰ και παθητικὰ σὰν τὴ φύση ποὺ τές στολίζει, μὲ ζέπλεγα λαυπτρά μαλλιά, χρούμενες κ' ἐλεύθερες μὲ τὸ τραγοῦδι στὸ πτέρυχον θεριζούν κ' ἀλωνίζουν τὰ στάρια και τὰ σπαρτά, ἐνῷ τὸ δροσερὸν ἀγέρι ποὺ ἔργεται ἐλαφρὸν, ἐλαφρὸν ἀπὸ τοὺς ἀπέραντους κάμπους τοὺς δίνει ζωὴν κι' ἀναψυχὴν και τέξ γλυκοριζεῖ στὰ θερινὰ τὰ κόκκινα μάγουλά τους μὲ γλυκὰ φιλήματα, πρώτου καύμου κι' ἀγάπην. Καθισμένες στὸ ίσιον κάτωπό τὸν φουντωτὸν πλάτανό σου, κοντά στὴ δροσερὴ πηγὴ γρατάνω μὲ τὴν πολυθρόντη ματιὰ ἀπὸ κάθε λογῆς γρεώμα και φυτό σου, ἐνῷ ὁ νοῦς μου φεύγει και τρέγει σὲ χρούμενες η θιλιθερέες σκέψεις περιμένεις ἄγοιξης η γειμῶνα.

Και μακρινή, μακρινή στὸ γάρος τοῦ κάμπου σου

βλέπω ἔνα κάτασπρο μικρὸ σπιτάκι κι' ἀκούω νὰ ἔργεται ἀπ' ἐκεῖ ἔνας καρτός ἐλαφρός, ἐλαφρός σὰν ἀναστασμὸς μικροῦ παιδιοῦ στὸν ὑπνὸν ἀπὸ τὸ πιφ-πιφ τοῦ μύλου ποὺ ἀκοπα κι' ἀβάσταχτα στὸ ρέμα τοῦ νεροῦ ἀλέθει τὸ σιτάρι και καλαμπόκι, τὴ ζωὴ και τὸν πλούσιον τῆς ἐξοχῆς. Και τὴ νύχτα καθισμένος ψηλά, ψηλά στὴν κορυφὴ τοῦ πρασινισμένου βουνοῦ, θυμυτζώ, γλυκό μου καλοκαίρι, τὴν ξαστερά και λάμψη τ' οὐρανοῦ σου, ποὺ δὲν ἔχει οὔτε τὸ βουρκωμένο και θολό σύγνεφο τοῦ χειμῶνα, οὔτε τὸ τρελλό κι' ἀνήσυχο χαμόγελο τῆς ἀνοιξῆς και τοῦ γιούνπωρου, ἀλλὰ ξάστερος, ξάστερος μὲ τ' ἀργυρωμένο τὸ μελαγχολικὸ φεγγάρι του μὲ τοὺς πλανῆτες και τ' ἀστέρια του ἡμένει ψηλά, ψηλά σκέπη τοῦ φθιαρτοῦ κάσμου και τῆς πρόσκαιρης ζωῆς, ἀληθινὴ εἰκόνα τῆς δόξας του.

Κ' ἐνῷ καθισμένος στὴ πρασινισμένη φάγη τοῦ βουνοῦ σου ἀκούω ἀπὸ μακριὰ τὸ μαγικὸ κελτίδημα ἀηδονιοῦ, ποὺ μένει κρυμμένο στὰ δροσολουσμένα περιβόλια, και τὸν ἥχο φλοιόρες μὲ τὸ βέλκυρα κοπαδίον, ὁ δροσερὸς και γλυκός ἀγέρας ποὺ ἔργεται ἐλαφρός, ἐλαφρός ἀπὸ τὸν ἀνοιχτὸ τὸν ἀπέραντο κάμπο, σὰν οἱρὸ θυμίσματα μὲ μύριες εὐωδίες και μοῦ σιλεῖ τὸ πρόσωπο και τὰ μαλλιά μὲ τάσκ γλυκά φιλήματα, ποὺ μοῦ μαγεύουν τὴν καρδιὰ και μοῦ πλέκουν τὸ νοῦ σ' ἀπειρες σκέψεις και λύπης, ποὺ ἐδιάθηκαν κ' ἐπέρχασκαν ἀπὸ τὰ ἀστατατα και σκοτεινὰ γρόνια τῆς ζωῆς μας.

Γλυκό κι' ἀθάνατο καλοκαίρι ποὺ ἔχεις τὴ δροσιὰ και τὴ ζέστα, τὴν ξαστεριὰ και τὴ λάμψη, τὴ γκρὶ και τὴ διασκέδαση, ἀχ πόσο μὲ μαγεύουν οἱ δροσερές και ριδοστερανωμένες γρασιγέρες σου, ἀχ πόσο μὲ τρελλάζουν οἱ ἐλαφροὶς και γλυκές νύχτες σου, ποὺ φεύγουν γρήγορες και τρελλές στὰ δάσον και στὴ θάλασσα, στές βερματίες και στοὺς κάμπους, στές πόλεις και στὰ γωριά, σὰν τές πλανεμένες μέρες τῆς πρόσκαιρης ζωῆς μας.

ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΥ.

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

Εἰς τὸ περιοδικὸν «Στάχνη» τοῦ Λαοδίνου ὁ διάσημος ἀγγλος ἐπιστάμων κ.Ι. Χόλ Σούλιγκ ἀφιεροῖ ὄλοκληρον στατιστικὴν μελέτην περὶ τοῦ πλούτου τῶν σιδηροδρόμων τοῦ τέπου του.

Εύθις ἔξι ἀρχῆς βλέπομεν ὅτι η Ἀγγλία ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως και τοῦ πληθυσμοῦ της ἔχει σήμερον τοὺς περισσοτέρους σιδηροδρόμους.

'Αλλ' ἀς ἀκολουθήσωμεν τὸν κ. Σούλιγκ ὁ ὄποιος μάζει ὄδηγει εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν "Εδζ Χιλ" τῆς Λιθερπούλ τὸν ὄποιον μάζει τὸν δευτερεύειον ἕτοι κατά τὸ 1831. Ήτο ἀπλούστατα εἰδος μεγάλης γραφής γωριάς προσκυναίαν και γωριάς αἴθουσαν. Οι ὄδηποροι εισήρχοντο ἐλευθέρως και ἀνεργητῶν εἰς